

שהם לא שירים ולא לא שירים 2010-1017

קובץ זה מכיל את מה שכתבתי על פתקים במחברות בטלפונים על
מפיות

על אייפד הקלטתי לנייד ואין להם מבנה של בית פזמון כלומר במובן
הזה הם לא שיר

אבל במובנים רבים אחרים הם כן. הם לא ארוכים מספיק להיות סיפור,
הם לא מאמר דעה ולא פוסט וגם לא טוויט, הם...שיר במבנה אחר אז מי
מכם שבא אליה או אליו לחן בי מיי גסט

אני רק השליח אל תירו ואל תפחדו מכלום כמו שאמר פעם מורה שאני
מכיר לתלמידים שלו ברימון, יש שני דברים קבועים בעולם הזה, האחד
שבסוף מתים והשני שאני תמיד צודק. מה שנכון נכון.

*תורן AKA הקרחת הרותחת

הצד האחר
 האם סיפרתי לכם על מסעי אל הצד האחר?
 שם נודע לי שהעולם הוא סופי
 שחומרים מתכלים
 והרוחני למרות שהוא נשגב
 נשאב לביוב ומזרם אל הים
 ובדרך יושב לו פקיד
 וגוזר את הקופון
 לא בשבילו
 אלא עבור הפריץ
 שמעניין לו את קצה השפיץ
 שהנה עוד מעט
 ישבר הקפיץ
 והעגלה תעצור
 ולא יהיה איך לחזור?

האם סיפרתי לכם על המפגשים שהיו לי בצד האחר?
 שלא צה שאמר "הגדול שבעצים נולד מגרעין זעיר"
 שכח לספר שלכל עץ יש מחיר ושהכסף משחית.
 ושלנון ישוב על מדרכה בפני ליין
 מלמל לעברי " כשכתבתי דמיינו שאין מדינות
 לא דמיינתי שיבוא היום
 שימכרו אותן למשפחות העשירות"

האם שכחתי לספר שאין תשובות יש רק שאלות
 ושלא יצאנו מחרות לעבדות אלא להיפך נכנסנו לתוכה
 בזרוע נטויה וברגל בטוחה
 ורק הטבע רק הטבע אינו משתוקק לאושר

השער האחורי
 השער האחורי של בתי הספר
 פתוח בואו נברח לים
 הוא לא ירגיש שנעלמנו
 נחזור עד שעור תנ"ך
 בחוץ הכל מתהפך שביל תפוזים ציפורים מעל
 השכונה שקטה ישנים או עובדים
 בעשר בבוקר אין דבר שיפריע לנמלים לאסוף גרגירים
 יוקליילי קטן בסוף ההדרן
 נתתי לך יד זרקתי אבן לתוך הבאר עמוקה
 אתמול חצי יובל לחבר החוזר
 חילוני אחרון בתוך עדת מאמינים
 סרטי מצגת כל הילדים מברכים
 גם אני ניגנתי שיר על מרחק נגיעה
 המרחק שלי, המרחק שבינינו
 איך הצחקת אותי באלנבי ליד הטיילת
 אתה כביכול פגוע נפש אני כביכול הסתדרתי בחיים
 על הבמה אתה שר שאתה לא ראוי לתואר צדיק
 אבל בן אדם...
 זה קורה שהדרך מתמשכת
 הטיול למכולת לעולם לא נגמר
 חברים יוצאים אליו מאותו מקום וכשהם חוזרים העולם השתנה
 על הגג של הבניין החדש
 שני ציירים עובדים על ציור אזהרה אנחנו מצטלמים
 למה אנחנו מצלמים? מתעדים כל הזמן
 את מי זה משרת? מה זה חשוב מה קרה מלבד למי שממלא היה
 בתמונה

החתול ואני
 החתול ואני מקשיבים לתכנית הבוקר של העכברים
 הם מדברים על ציורים בקפה לב או פרח
 פין או פות
 ועל מי חופשי מי אינו תלוי
 למי אין חובות זכויות מטלות
 כאב ראש

אני גר ליד הגשר כמה רחובות מהתחנה
 הייתי רוצה לחפש את האולפן שלהם
 אומרים שהוא נמצא 3 קומות מתחת לאדמה
 אצלנו בשכונה

אבל אני לא רוצה
 לא רוצה להתעורר לעת
 לא רוצה עובדות סיבות
 לא רוצה להפסיק לגעת
 לנסות לטעות לתהות

כשאני חוזר הביתה משיטוט ברחובות
 החתול מתעורר, אני מנסה ללטף אותו
 לפני הארוחה, אבל הוא פחדן פוסט טראומטי יפה
 אני שואל אותו: פוטצגירלה? וזריאלנם?
 אבל הוא לא עונה

ואני לא רוצה...

יום אחד אני אחכים, אהיה טוב יותר בריא אורגני יותר מודע אולי מחר
 אולי בעוד שנה
 אבל בינתיים אני לא רוצה...

ביומולדת של אדי

חייתי להגיע ליומולדת של אדי
בס טוב רבעים על הרצפה
כל פעם שהנמוכים נעלמים
שריקות עולות לאוויר
ערך ואביטל נראים טוב שיהיו בריאים חדשות טובות מהבת של יובל
אמן שאנחנו מאחורי זה
דורון אומר לי מעל המוזיקה
אני בסדר הכל עוד לפנינו
יוסי בנה לעצמו גיטרה של רבעי טונים
הערבי יצא מהארון הוא אומר לי בחיוך של ילד
אחות של עודד מראה לי תמונה שלו מקבל טיפול רפלקסולוגי מאמא
שלהם
אני מתפעל מהחיות שבאוויר
אח יא אדי אח מזל טוב אח
הקריות זה כאן אחי
מ ז ל ט ו ב

מסיבת אסיד בחירייה
 אנ'לא רוצה למות צעיר
 צעק הגבר מאחור
 לכו קדימה לעבור היציאה
 תעקפו את הבור
 הסיכוי היחיד שלנו
 הוא להמשיך ללכת
 לכיוון האור
 אמר המנהיג השחור

מהלידה בנהריה למסיבת אסיד בחירייה
 מפו הדוב לחזרזיר
 ועד לאי-יה החמור
 חייבים ללכת
 אין לאן לחזור

אין צורך לארוז
 כי אין איך לסחוב
 אני רק רוצה תמונה של אמא
 חשב הילד בפינה של המקלט
 חושבים מהר
 אבל הולכים לאט
 יש מים אבל מומלץ מאד
 לשתות מעט

אני לא פוחד מהאירנים
 אמרה החליפה
 עם הציור על הקרטון
 זה פשוט נפל במשמרת שלי
 אז אני קובע את הטון
 ואם זה במקרה מצלצל לכם

כמו שיר אפוקליפטי
מצטער, יכול להיות שטעיתי

מצלמת המהירות שלי

כשאני נוסע הבייתה מיפו תל אביב וזה קורה כמעט כל יום או יומיים, אני עובר בכביש 44 כשמקווה ישראל נמצא מימני וכשאני חולף על פני שער ירושלים וכ-50 מטר אח"כ יש מצלמת מהירות שבאה להזכיר לי שהינני נוהג בדרך עירונית שהמהירות המותרת בה היא 70 קמ"ש. בית הספר מקווה ישראל הוקם על ידי נטר בי"ד באדר א' תר"ל (15 בפברואר 1870). אני מזכיר את צידו הימני של השטח החקלאי העצום הזה (כ-3,000 דונם!!), כי אפשר כמובן לנסוע מצידו השמאלי, ברחוב מקווה ישראל שהופך לרחוב יוסף סרלין שהופך לשדרות ירושלים. היו שנים שבהן שילמתי מחיר של כעשרה שקלים עבור אישור הליכה ארצה שהקב"ט הנחמד סיפק לי ואז הייתי הולך ארוכב בפנים. כש The Suburbs של Arcade Fire יצא -

<https://www.youtube.com/watch?v=5Euj9f3gdyM> והייתי שומע אותו

באזניות כשהייתי בפנים, ואז יום אחד ראיתי שעל מצבת הקבר של קרל כתוב "מיטיב לאחיו מה רבו חסדיו, מקווה ישראל כוננו ידיו" ופרצתי בבכי גדול ומשחרר.

אני מגיע למצלמה במהירות תשעים ומוריד כעשרה מטר לפניה ל 70 ונוסע עד למרחק שבו אני חושב שהמצלמה כבר לא יכולה לראות את המספר של האוטו הכחול החבוט שלי, ואז מגביר שוב ל 90 ופונה לתוך חולון ברחוב המכתש והתודעה המיוחדת של הלהאט ואז להאיץ עוזבת אותי לאותו יום.

בכיתי בגלל שנדהמתי שלמרות שעברו מאז כ-140 שנה עדיין אף יום לא הצליח להשתלט על חלקים מהשטח ולהפוך אותם לשכנות קרל נטר או שכונת מקווה ישראל היוקרתית (אם יש אלהים זה הזמן לבקש ממך - אדושם עשה טובה לא בימי חיי דחיל רבק אם נוטר בך עוד טיפת רגש כלפי בינך הסורר) והשיר של קרל בעל המשקפיים נטולי המסגרת והזקן ההיפסטרי שלו עדיין נשמע טוב עדיין מהדהד. הוא עדיין מיטיב לאחיו ובאזור שלו יש ממש אוויר של חסד, ומעיין סתרים ישראלי בלתי מתחסד או מתייפף עדיין מפעפע שם.

היום כשעברתי ליד המצלה ועשיתי את הטקס הקבוע שלי, מתבונן במראה האחורית על הרכבים האחרים וכך עומד את המרחק מהצלמה, כדי לנסוע במהירות המותרת עד שאני רחוק מספיק וטככה ולא לחטוף קנס, הבנתי ששיש משהו בחיים שלי ב-13 בשנים האחרונות כמעט יום יומי קבוע, אבל לא סתם דבר קבוע, אלא רגע של קשב-לב, רגע שבו אני זוכר את עצמי שאני נוכח במלואי, ושרשרת הרגעים הזו חוצה מצבי רוח ומצבי חיים והיא תמיד שם איתי.

שתדע קרל שהסיפור על זה שכשהקמת את בית הספר ולא בא אף תלמיד, אז הלכת לשדרות ירושלים ביפו ומצאת ברחוב ילד שישב בשדרה והתעסק בעניינים שלו, ושכנעת אותו לבוא ללמוד אצלך והפכת אותו לתלמיד הראשון בבית הספר, שלא היה סגור ליום אחד עד היום, זה קטע חזק, חזק לאללה.

אלמנטרי

אלוהים יעזור לי להבין את המשוש
של הזין והכוס
ואל תגידו לי להגיד את זה במילים יותר יפות
מה רציתם שאגיד?
הסיפור
של הפין והפות?

כי אין בעברית
צמד מילים יותר עמוס
מזין וכוס
במילים אחרות
מהחומר הזה
נוצרו כל הדתות
כלי הנשק
יצירות אומנות או נמות
סוד החיים בשתי מילים
הזרע והביצית
או במילה אחת
תמצית

בקיצור מה שאני מנסה לומר ווטסון יקרתי
זה שאני אוהב אותך ואת אותי
מכיוון ש.. אהובתי $\Psi\Psi\Psi$ $\wedge$ ☪ ☪ ☪
זה לא רק אלמנטרי
זה גם אמיתי

בזמן האחרון

בזמן האחרון נעשה קשה יותר לדמיין
 שלום אחווה והבנה מה מחר בנינו
 קודם אנחנו ישראלים מכל קצוות העולם והארץ ואח"כ עם השכנים שלנו
 ועם שאר העולם
 מה מיחד אותנו? מה מצדיק את למותר האדם, אני מסתכל פנימה ואני
 חושב שאולי קודם כחברה היה טוב אם היינו מקיימים את מה שאנחנו
 מנסים ללמד את הילדים, לקבל את האחר באשר הוא. אני מקווה שיש
 לי שלי לנו תקווה להתחבר אל האחר

בעולם שלי

בעולם שלי אין מישרות בכירות
 יש רק אנשי שיווק ומכירות
 אבל לא רק
 גם אנשי תוכן ופלטפורמות מעיפות
 אנשי תכנון ותצפיות rdnd, למי שלא מצליח לחיות
 העולמות מתקרבים מאז שנות השמונים, בפרימדה הפוכה מגן דוד של
 asher
 ריקודי אפר ועפר,
 לך בעקבות הקלמנטינה בפח הכסוף שבפינת הכיתה מעורב בריח גיר
 וסנדוויץ בן יום בניילון סגור
 בעולם שלי יש מקום לכל מיני ריינג'ים, בקטע של טווחים, במילות
 אחרות אם אין לך אבטיח אל תתקע אותי בבולגרית
 אל תשאל אותי אם ארזתי לבד
 תראה אצלנו

חלמתי שאני מנגן בארהב עם מישהו אמריקאי מאד נחמד ואנחנו עובדים
 על איזה שיר שלו מיסטר באנגלהוס ואז אני נולך לחדר שלי במלון ועובד
 על דברים אחרים וכשאני מגיע אליו לחדר לקראת הסאונד צ'ק הוא
 צוחק עלי שלא עבדתי על השיר ואני מנסה להכחיש אבל הוא קולט
 אהל צוחק על זה ומחבק אותי וההרגשה היא שהכל יהיה בסדר

שבר בחזה

יש לי מקום עמוק בחזה מין שבר כזה
 משהו מובנה
 חלל לא פתור, נדודים בלי מקל בלי שינה בלי טיפול
 תכנון לקוי של דרכי פעולה שנים של ניסיונות בריחה ללא הצלחה
 והנה עכשיו בהווה הרחב
 נותן ידיים לריקוד הכאוב
 לא כועס אלא על עצמי
 ארוכה היא הדרך אל ההחלמה
 אל השכחה
 כל יום שעובר אני יודע פחות או יותר
 שהזמן מתקצר והכאב מצטבר
 והזמן נערם ולא רק עובר

לא יכול לברוח

לא יכול לברוח

שנים של ריצה ולא מצאתי פינה
 ועכשיו אני מול שוקת שבורה
 איבדתי אהבה בגלל ריכוז עצמי
 קשה להודות באמת
 הסיבוב הזה הוא הקשה מכולם
 או שזה רק נדמה לי גם
 חברים מחזיקים ידיים איתי
 ונונתים לי תמיכה
 זה תלוי בי זה תלוי בי
 עלי למשוך למעלה
 החזה כואב החזה כואב
 ושוב אחרי הליכה נרגע
 מי יודע מי ידע.
 דן מה יהיה איתך
 תשאל את עצמך.

סיפור של מישהו אחר

שעת סיפור לפני השינה לפני השינה הקטן שואל אותי תגיד אבא גדלת
 בלי הורים נכון
 כן אני עונה הם נפטרו כשהייתי בן ארבע אז מי היה איתך הוא שואל
 סבתא שלי גדלתי אצל סבתא שלי אני אומר
 איזה כיף לך יכולת ללכת לישון מתי שבא לך ולא היית צריך להכין
 שעורים ויכולת ללכלך את הבגדים ולהרביץ לכל הילדים
 הגדול אומר איזה מסכן זה בטח קשה לגדול בלי הורים לא?
 זה קשה אבל אני לא מסכן
 והנה גדלתי והצלחתי לגדל אתכם
 הצלחת אבא כן ובגדול אין מה לדבר אבל איך?
 אני לא בטוח ואני לא ממש זוכר כאילו זה היה סיפור של מישהו אחר
 אני לא בטוח ואני לא ממש זוכר האם על זה מדבר
 יום אחר אנחנו בפארק
 סבא ונכד משחקים באווירון
 לילד שלי זה הצית משהו בזיכרון
 אבא איך הם מתו?
 קדימה ילדים אנחנו צריכים להתקפל אמא מחכה לנו עם ארוחת ערב
 אבל זה בסדר שאתה שואל זה בסדר לדבר
 פזמון. ובסוף בקולות לא בטוח אני עף ברוח

לטפס על ההר עכשיו אני נזכר
 אבא שלי ואני היינו בוחרים בשביל
 שמוביל דרך החורש ומטפסים למרכז הכרמל. זה היה אם אתה שואל
 כמו להתחפש למגלה ארצות
 אהבתי לעבור בין עצים בשבילים צדדים הפנים תמיד קדימה
 הרגלים דוחפות את האדמה
 והידיים מושכות ענפים
 מחזיקות בסלעים
 הייתי מתאר את המרוץ בראש
 כמו שידור חי
 משדר לעצמי את הטיפוס האתגרי

אניה ואני

גינת משחקים בצפון העיר
 כלב מוליך בחור ובחורה
 סיגריה בוערת באמצע הכיכר
 הלכתי מכאן כבר כתבתי את זה אחרת

תמונת עולמי כדוריות אדומות
 שומנים בדם פחד לחיות
 או פחד למות
 אם לדבר בכנות

אניה ואני משחקים איקס עיגול
 הרומנטיקה נשפכת לי מהשרוול
 אניה ואני משחקים איקס עיגול
 הרומנטיקה נשפכת לרחוב ממול

מה שאני מי שאני
 כף רגלי מנומלת
 מחשבה, סיבובים
 בשכונה המנומנמת

האיום האירני הכלב הנכה
 אולי הפעם זה יהיה שונה
 בחורה בשחור מורידה קסדה
 למה זה פחות מרשים ? לך תדע

(כדי לחיות מתעלמים מהמוות
 אבל אני ער לו עכשיו
 בכיכר בוני העיר
 הצד השני נמצא באוויר)

חוסמסה

נוסע ברחובות העבר שלי
ילד בן שש
עם הראש הפוך בסירה של אופנוע
לכיוון חוסמסה
בוחן עננים לכיוון הנגדי
הנה אני
והנה אני נוסע.
גם היום הכבישים ריקים
אין כאן הרבה מקומות שווים
כמו אז כעוד לא הייתה טלוויזיה
ושחקני תיאטרון היו כוכבים
ולי זה נעים, זה מסע בזמן
מחליף סימני תעבורה
עם שוטר דרכים
בת עשר בערך
אהבתי להיות פה אז
זה ברור לי עכשיו.
אין כמו שמש חורפית
כשהכל נראה פשוט ומובן
בטיול של בוקר
ברחובות הזמן.

הקווים ליד האף אחרי כיווץ העיניים
 חרושים עמוק בחן בלי פחד
 יופי רב וחיוך מדויק
 תווי פנים באים והולכים
 ביום טוב הם הרבה יותר גלויים
 עכשיו כשמעורפל הם נמחקים כמו עקבות בסופת חול

היא מתעוררת מוקדם מדליקה תנור בודקת
 מתכון חדש של לחם חמוציות הוא בכוכב לכת צדק
 עמוד על הגבעה צועק אל המרחק
 מישהו כאן ביקש שיצירו לו כבשה?

זקן מונגולי יוצא מפתח מערה
 קודם תשתה תה תאכל פרוסת לחם ואז נדבר
 הוא מנקה את המשקפיים בכנף החולצה
 ונכנס

בפנים מלא קהל מרותק את הבמה
 הבן שלו נושא נאום או אולי זה אקס הכתרה
 או חניכה

הוא מנסה להקשיב לבנו אב להנאום הוא בנורבגית או שפה צפונית אחרת
 לידו יש אוזניות הוא שם אותן
 לתרגום לעברית לחץ כאן
 להורדת הקובץ למכשיר השמיעה לחץ כאן

זיכרונות מחג האהבה

תראי איך הדברים משתנים יותר מידי מהר
לא הספקתי להתרגל וכבר את עם מישהו אחר
אולי הייתי איטי, או שחלמתי בהקיץ
אבל כשהתעוררתי העולם התחלף
הפתח הצר של הקרבה נסגר
בסך הכל, נפגעתני כניסתי להציץ

שבועיים לא יצאתי פתאום אני לחוץ
העיר כבר לא מוכרת לי כאילו התחלפה
אני מחפש משהו פתוח בחוץ
לא אכלתי כלום מאז חג האהבה

תראי את הרגליים שלי על האדמה
משהו לא בסדר פה, כי הראש בתקרה
זאת מסיבה לכבוד מישהו שאני בכלל לא מכיר
אנשים מדברים איתי אבל אני לא בטוח על מה
את זוכרת לפני החגים נסענו לטייל
לא היה לנו רדיו היה רק טייפ
כל הזמן שמענו שיר אחד של אהבה
אני אהבתי את השורה
על המרגל עם העניבה
שאולי זאת מצלמה

בינתיים בא הקיץ ואיתו הלחות
אני חי יותר בלילה
משתדל לקחת את זה בקלות
אבל זה קיץ ארוך, ולא של שלום
מאז אוקטובר לא היה לי טוב
אני מושך רגליים על המדרכה
מעלה זיכרונות מחג האהבה

חתול אחד

הדברים שאנחנו אומרים, הדברים שאנחנו לא אומרים, המחשבות המאיימות, המחשבות האילמות, האלימות.. הזיכרונות שעולים... והזיכרונות שלא עולים. השעון תמיד על 1:37. לא משנה באיזו שנה, תמיד אותה שעה 1:37. היהירות של החבר, התקווה להתחבר הקיץ שוב עובר. השכנים שמזייפים את מלאכי עליון, החזרה לדירה הקרה כשהחיומום לא עובד, האלמנה שהולכת לבד הביתה אחרי ההופעה לזכר בעלה, החבר שצועק על אשתו למול עיני בתו ו..... קאט! הבמאי מתעניין בעיקר בפורנו ובנשים נשואות, הטאלנט המפוטם שלו שמאשים אותו שהרס את חייו מזמין אותו לעשות שורות בשירותים של הטלוויזיה, כשהמנהלים של התחנה כבר עסוקים בלחפש את הקורבן הבא. בינתיים מקפלים את האוהלים מהשדרה לרווחת תושבי השכונה, הבחורה עם האוהל הנאום שהוא כתב לה מבעד לשפם, הוא זרק אותו לפח, כשמסבבו כולם מדברים על מחירים של אנשים, הוא לוקח את התאומים לטיול בגינה. במילים אחרות כשאתה אוסף גור אחד הביתה אחר כך אתה שומע מבחוץ את כל האחרים מייללים

ילדה אהובה

ילדה אהובה חוזרת אחורה בזמן. נסיעה לים המלח, בוך. לצוף בבוקר בבריכה, מישהו אווז ביד שלה מעביר אותה דירה. עכשיו היא בשרון בידיים גיטרה בשיניים עיפרון, מבט קצר לדלת הנה מסתובבת, הופ היא על אופניים יורדת בשדרה. בינתיים במקום אחר בזמן אחר, שתי נשים, הרגל על הברקס בירידה המתפתלת, בלי לחוש על כלום מתחלפת התחושה, זה תופס באמצע הבטן מזכיר מה, מה לא הספקתי מה עשיתי יותר מידי. ביום שישי במטבח של אחרי הפרידה, אור צהוב מהמנורה אותה הרגשה, אימא לא תבכה ליד הילד שלה אבא לא ידבר בבית. יש תענוג צרוף בזחיות של אחרי ריצה, הגוף נושם הסרעפת משוחררת, ברגעים כאלה הרעב נטול אשמה החיוך מלא חיים. חילופי עונות יכולים לבוא באמצע יום אחד, אתה לא מספיק לחזור הביתה וכבר שלג ושוב נחל זורם בעוצמה האם יש לנו על זה שליטה?

נשיקה

כמה אני עוד אבקש.. ומה ביקשתי כבר מה. מה ביקשתי מה לא מליון דולר, לא שנתחתן, רק ביקשתי, אם את יכולה.. לתת לי נשיקה... כאן יותר, יותר נמוך. תעשי טובה, נו בחייך כבר שלוש שנים זאת לא בושה, כולם עושים זה.. כן אפילו אני... מה עם מי... עם חבר שלי... חבר שלי מהלהקה

סיסמאות הגנה

יש ישראלים שהם לא בטלוויזיה של ישראל
 הרי הבית לא של כולנו
 זאת חוויה קטנה לא מהחיים
 ואפשר לכבות
 וזה לא נכון שתמיד יש משהו לאהוב
 אנחנו למשל אוהבים
 לא רק מוסיקה ישראלית
 אוהבים רדיו עם הפסקה
 גם לא תמיד הכל עשר
 או אחלה
 או בטרופ שלנו
 בכבוד שלנו

אח גדול שלנו
 שחרר אותנו קצת
 לא הרבה
 בחיית אביך
 רק קצת
 שחרר קצת

אני מעדיף למות בלי לראות הישרדות
 או סופר נני ולחיות בלי ביג מאני
 חיים שלמים בלי מאמן אישי
 לאומי או כלכלי

ובסופו של דבר למרות שאני צוחק
 אני חושב ש
 להגיד יש לנו ארץ נהדרת
 ולהתכוון אחרת
 זה לזרוק אן לבאר ולראות אותה חוזרת

לפני שלך
אח שלו
מבין אותי?
כן או לא?

פתאום בסוף הקיץ בתחילת ספטמבר תקף אותי הסתיו, אז מה אני
מופתע עכשיו הרי זה מה שצפוי שנחוץ שחייב
ונזכרתי בשרפות ושלא יכולנו לנשום והייתי חוזר מהעבודה לתוך חור
שחור
וואו זה לא מזמן אני זוכר את הריחות את הנסיעות באוטו הכחול מנסה
לתפוס לא להחליק
וכשצללתי לא היה לזה סוף
ולהתאושש לקח זמן והקיץ היה הכי טוב שאפשר,
אבל אולי הפעם זה יהיה אחרת
בוא נראה בוא נחיה מהיום להיום
בוא נראה בוא נראה

שוכב על גג מכוסה בשמיכה כחולה
צהריים יבש חורף 2017
אצל הורי המאמצים צ'יקו ואילת
הפחד בחזה מרעיד
נושם לנשם
לרגעים חושב על מחר לרגעים על העבר
ורק לא כאן
כאן נעים כאן בית
אבל גם אני פתטי שלא מצליח להיות לבד
לא יודע איך להיות אחד
מעציב אותי לכתוב את זה
אבל זה ככה
ולפעמים אני יודע לפעמים אני מצליח

המחשבות הן עננים
באות והולכות ואנחנו מטיילים בגשם
נרטבים
אני שומע תחנה פנימית
ומעביר
קריר ונעים ולא מטיל אימה
אני מתכוון לעשות עוד הרבה סיבובים
כמה שינתן לי
בית קפה מסביבי אנשים אחרי גיל הפרישה מספרים אחד לשני סיפורים
על נכדים על חברים אחרים
רואה אבא עם ילדה קטנה על הכתף
זוכר כשגם את היית על הכתף שלי
אני רוצה שיהיו לך חיים רחבים ומרתקים ילדה שלי ואהיה כאן לראות
אותך פורחת ולתמוך בך כשאת מבקשת וזקוקה לי

אם אי פעם תגיעו לגיל 27
ותחליטו להתאבד
תעצרו שניה ותקשיבו לשיר הזה

אתם בגיל המסוכן
יש לגיל הזה היסטוריה
כוכבים שאתם אוהבים התאבדו בגיל הזה .
אתם רגישים אתם אוהבים אומנות ,
יש לכם חברים כבר ניסתם אהבה וזה כאב
אתם אוהבים קולנוע ומוזיקה
אולי אתם לומדים באוניברסיטה או בסמינר
אז ככה
מתאבדים אלו שמתכננים
מי שרק חושב על זה לא מת מזה
למעשה כולם חושבים על זה
אם אתם מתחילים לתכנן
לרשום מכתבים לחברים
לסמן חפצים שאתם רוצים להוריש ולמי
לקנות חבל או כדורים או סכין גילוח
או לבקר בגג עזריאלי ולבדוק את המעקה
זה הזמן לספר על זה למישהי או מישהו
עדיף למי שיש מושג קלוש בנפש האדם
ואני מזכיר לכם
יש לכם הורים אחיות או אחים חברים
וגם להם לא רק קל בעולם
כי העולם הוא גם וגם
ואם תחוכו מספיק זמן
ותלכו לטיפול
יבואו גם דברים טובים
אין עמק של דכאון שלא נגמר
בגבעה קטנה של אושר
אין מורד תלול של חרדה
שלא נגמר בעליה של תקווה
ככה החרא הזה עובד, לכולם
אתם פשוט צריכים להמשיך
אז בבקשה בבקשה אם אתם
שומעים את השיר הזה עכשיו
ואתם מכירים מישהו שלא מדבר
או מישהי שנראית אבודה
אבל לא אומרת כלום כששואלים אותה
קנו להם צ'ייסר ובירה וספרו על עצמכם
על כמה קשה לכם
ותגרמו להם לדבר
וכשהם יספרו לכם
תשאגו לתת להם טלפון

של אשת או איש מקצוע
 תודה על ההקשבה
 נ.ב.
 גם אנחנו שם באותו נוף
 מרגישם את אותם הדברים
 באהבה
 דן

היינו צריכים עשות את מה שהיה אסור לנו אז כשהיה אפשר
 זה הרגע המושלם לחטא המושלם
 ואני חושב שרצית את זה גם
 אני הייתי מדבר על זה
 ואת היית מגיבה
 אבל אף פעם לא ניהלת על זה שיחה

אני לא יודע אם למדתי
 משהו חדש מאז שהכיש אותי הנחש
 הולך לאותם המקומות
 כותב שירים
 אלוהים אדירים
 עדיין כותב שירים
 כמו מלא אחרים
 כאלו שאף פעם לא ישמעו
 עוד שלש שנים בן שישים
 ממשיך באותם הפיתולים
 תעלולים
 עלולים לקרות כל מיני דברים
 והם יקרו והם קורים
 עדיין כותב שירים